

BENJAMIN FRA TUDELA

Rejsedagbog

L. Kupczyk-Lewin

København

Indledning

I 1987 arrangerede Council of Europe og European Foundation for Science Art and Culture¹ et symposium i Toledo i Spanien om de sefardiske jøder. Symposiumet var optakten til de aktiviteter, som nu finder sted i såvel Nord- og Sydamerika, Europa og Israel til minde om jødernes fordrivelse fra Spanien for 500 år siden.

Formålet med symposiumet var at analysere de traditionelle jødiske værdier såsom internationalisme, økonomisk aktivitet, sprogkendskab, deres klasseløse samfund, deres levende interesse for verdensfreden, for lighed og retfærdighed.

Alt dette har betydning for Europas opbygning og for jødernes indflydelse på europæisk identitet. Derfor føler Europa også et slægtskab med det jødiske folk - et vesteuropæisk folk. Efter lang tid med modsætninger, med misforståelser og rædsler accepterer og anerkender Europa af i dag alt det frugtbare og positive i forbindelserne mellem det jødiske folk og Europa.

Det bør understreges, at anerkendelsen af disse værdier blev til inspiration for Europa efter 2. verdenskrig. Europa var ikke blevet forandret socialt, økonomisk og kulturelt uden jødernes deltagelse.

Man siger, at jøderne er et vesteuropæisk folkeslag. I følge traditionen kom de til Spanien efter Templets første ødelæggelse, det såkaldt første eksil 581 f.Kr. Profeten Obadiah siger: »Jerusalems landflygtige som er i Sefarad« (Obadiah, vers 20: »galut Jerushalayim asher bi-Sfarad«).

Nogle forskere mener at kunne identificere lokaliteten med Nord-Israel, andre med Sardis i Lilleasien, men et flertal er enige om at profeten peger på Den Iberiske Halvø.

Don Isak Abarbanel skriver i sine kommentarer til Profeterne: »Man må vide, at andre nationers konger og præster sammen med kongen af Babylon drog mod Jerusalem og bortførte jøderne til deres egne lande. Det var Kongerne af Grækenland, som også herskede over andre lande, heriblandt Iberien«. Videre skriver Abarbanel: »Jeg opdagede, at Roms kejser fordrev 50.000 jødiske familier fra Jerusalem til Spanien, som på den tid var under romersk herredømme«. Der var således jøder i Spanien i 2.000 år, fra 581 f.Kr. til de i 1492 blev fordrevet.

I det syvende århundrede erobrede muslimerne Spanien. Nu begyndte den blomstrende, storslåede og dynamiske tidsalder, guldalderen, Tor Hazachav på hebræisk.

¹ Se »Et historisk møde - symposium om sefardiske jøder« af Lola Kupczyk-Lewin, Dansk-Jødisk Historie, 26, 1988.

Det blev jødernes storhedstid i Spanien. En enestående kultur med jødernes medvirken opstod i Spanien. Den spanske inkvisition forårsagede med dens forfølgelser, anklager og domme og nogle jøders frafald, guldalderens endeligt, og med jødernes fordrivelse fra Spanien opstod sondringen mellem de askenasiske og de sefardiske jøder.

Det er vigtigt at gøre opmærksom på jødernes store indflydelse, såvel kulturelt som videnskabeligt i Spanien. De stod under kaliffernes beskyttelse og viderebragte den oldgræske lærdom til araberne².

Sir Mathew Natan formulerer det således: »På den tid rejste jøderne ikke kun som købmænd. Det fortælles for eksempel om Jakob ibn Taruk - eller Aben Sohehara, som han hedder på hebræisk - at han i år 820 bragte astronomiske værker fra Ceylon til Bagdad, og at det var Joseph fra Spanien, som førte arabertallene fra Indien til Vesteuropa. Som Bagdad var centrum for videnskaberne i Mellemøsten, var det muslimske Spanien civilisationens hjemsted i Europa«.

* * *

Vi vil nu præsentere Benjamin ben Yona fra Tudela i provinsen Navarra og hans værk »Sefer Hå maassá'ot, Rejsebogen«.

I 1625 publicerede Purchas³ hans »Rejser« på engelsk og skriver her at »han regnes for den største rejsende til alle tider«. Han kaldes ofte Rabbi, en titel som almindeligvis anvendtes om ham af ikke-jødiske skribenter. Man har kendskab til flere jøder, som på Benjamins tid drog på opdagelsesrejse, men ingen af dem har efterladt sig efterretninger om, hvad de så og hørte om jøderne i Diasporaen - altså for mere end 800 år siden. Hvad fik nu Benjamin til at forlade sit hjem i Navarra for at rejse over havene og gennem lande med primitive transportmidler, næsten ufarbare veje og stor fare?

Man kan forklare det med, at en jøde i Middelalderen havde gode grunde til at rejse. Han var Den vandrende Jøde, som opretholdt forbindelserne mellem lande. Han havde stort behov for at rejse. Hans folk var spredt til alle verdenshjørner, og vi kan læse i Benjamins »Rejser«, at der næppe var en større by, hvor der ikke boede jøder. De havde alle fælles sprog, hebræisk, og hvor man end kom, kunne man altid regne med husly og venlighed af sine trosfæller. For jøderne var det en naturlig ting at rejse, og lysten til oplevelser forstærkede kun rejselysten.

I en tid - korsfartertiden - hvor tolerance og protektion ikke var et udbredt fænomen, er der indlysende, at der var et stort behov for at vedligeholde forbindelsen mellem trosfællerne.

De før såp blomstrende menigheder i Tyskland og de forsamlinger, som lå længst fra Palæstina, var blevet udrykket. Også i Spanien, hvor jøderne i århundreder havde levet i sikkerhed, var der nu forfølgelser i kongeriget Cordoba.

Det er derfor sandsynligt, at Benjamin drog ud på sin rejse for at finde asyl til sine hjemløse brødre.

Det skal understreges, at Benjamin gjorde alt for at finde uafhængige enklaver af jødiske samfund, enklaver, som var selvforvaltende og ikke skyldte nogen noget. Han

² Se »Jewish Travellers«, Elkan Natan Adler, London, p. 2: »Presidential Address on Jewish Travellers delivered in 1912 to the Union of Jewish Literary Societies«.

³ Se note 2.

havde handelsmæssige interesser, og tilsyneladende har han knyttet de to motiver sammen i et fromt ønske om at gennemføre en pilgrimsrejse til sine forfædres hjem. Nuvel, under alle omstændigheder er vi taknemmelige for de vidnesbyrd, han efterlod sig. De givefr os et enestående bidrag til vor viden om middelalderens geografi, etymologi og topografi.

Benjamin af Tudelas rejsebog blev udgivet af en anonym forlægger på grundlag af dagbogsnotater skrevet på de lange rejser fra by til by. I forordet står der: »Dette er den Rejsebog, som R. Benjamin fra Tudela i provinsen Navarra skrev - må han hvile i fred«. »Denne Benjamin rejste fra sin by Tudela - drog af sted, kom til mange fjerne lande, som han har beskrevet i sin bog. Og hvor han kom frem, nedskrev han alt, hvad han så, og hvad han fik at vide af troværdige mennesker, som man ellers ikke hørte noget om i Sefarad. Og han fortalte om vise og berømte mænd, som boede i de forskellige byer. Og han bragte bogen med hjem til Kastilien i 4933 (1173 e.Kr.).

Denne R. Benjamin var en fornuftig og begavet mand, havde studeret Tora og Halacha, og hver eneste oplysning, som vi efterprøvede for at finde ud af, om den var troværdig, fandt vi var korrekt og nøjagtig fra hans mund. Han var nemlig en hæderlig og troværdig mand«.

Rejsebogen består således af de notater, som Benjamin ben Yona nedskrev, hvor han kom frem. Samtlige notater er bygget over det samme skema, for eksempel⁴:

(p.7): Og derfra en halv dag til Sarepta, dette er Sidon, p. 46: Og herfra en halv dag til Selkath dette er Sahara, Saloha, osv., osv. Hver notits begynder med »og derfra« med henvisning til det forrige opholdssted, og så følger en angivelse af afstanden mellem dette og det næste⁵. Benjamin besøgte over 300 lokaliteter, og hans rejse varede 8-13 år. Forskellige kilder opgiver, at den sluttede i 1173.

Rejserne begyndte i Spanien. Derefter nåede Benjamin via Frankrig, Italien, Grækenland, Tyrkiet, Cypern, Syrien, Israel, Persien, Babylon og Arabien frem til Indien og grænsen til Kina. En fremherskende mangel i beskrivelserne er fraværet af datoer. Men fra andre, samtidige, kilder, som beskriver visse begivenheder, kan tidspunkterne for Benjamins ophold i nogle områder fastlægges.

Så Benjamins bog har stor betydning, fordi den er den eneste pålidelige kilde til mange forhold i denne periode, og den bliver benyttet af mange. Nøje beskrev han hver eneste lokalitet, dens størrelse, dens udseende. Han noterede navnene på hver eneste havn og afstandene mellem byerne. Og hvor han mødte trosfæller og lærde mennesker, nedskrev han antallet af dem, noget man ikke kan læse andre steder.

Han beskrev deres arbejde, deres økonomi, sociale status, de lokale skikke og ceremonier, han overværede, men han skrev også om de øvrige beboeres skikke.

Om Konstantinopel og jødernes situation dér skriver han:

⁴ Alle tekster er her oversat fra hebraisk af L. Kupeczyk-Lewin. Videnskabelige og kritiske udgaver udkom i 1903, ved rabbi Elieser Greenhut og i 1907 ved Mordehaj Natan Adler i London. - Se i øvrigt: »Syrien und Palaestina« nach dem Reisebericht des Benjamin von Tudela, übersetzt und erklärt von Hans Peter Rueger, 1990 (Abhandlungen des Deutschen Palaestinavereins, Band 12).

⁵ Afstande angives i parasanger eller i halve eller hele dage. 1 parasang = 3 arabiske mil. En gennemsnitlig dagsmarch svarer til 6-7 parasanger. Ifølge jødiske, kristne og muslimske kilder er forholdet mellem mil her 1-3, 1-10 og 1-20. Når man omregner til det metriske system, skal man bemærke, at 4.000 arabiske alen (dira) = 1 mil, hvilket er ca. 2 kilometer.

(p.19) »...en rejse på tre dage bringer en til Abydos, en del af havet flydende mellem bjergene, og efter fem dages rejse når man til den store by Konstantinopel. Den er hovedstaden i landet Javan, som også kaldes Grækenland. Her regerer kong Emanuel. Han har tolv ministre under sig. Hver af dem har et palads i Konstantinopel, og de ejer også slotte og byer. Over dem hersker kong Hipparchus, nr. 2 i rækkefølgen er Megas. (p.20): Domesticus, den tredje Dominus, den fjerde er Megas Ducas, og den femte er økonomikus Megalus, de øvriges navne er lignende. Konstantinopels omkreds er 18 mil. Den ene halvdel er omgivet af hav, den anden af land, og byen er placeret på to af havets arme, den ene fra Rusland, den anden fra Serafad.

Alle slags købmænd kommer her. Fra Babylon, fra landet Shinar, fra Persien, Medien og fra hele det uafhængige Egyptens land, fra Kanaan, det russiske kejserrige, fra Ungarn, fra Patzinakia (Oldtidens Davien), Khazaria, fra Lombardiet og fra Serafad.

Det er en travl by, hvortil købmænd alle vegne fra kommer sejlene. Der findes ikke magen til by i hele verden med undtagelse af Bagdad, der er Islams store by.

I Konstantinopel ligger kirken Sankta Sophia, som er grækernes pavesæde, for grækerne anerkender ikke paven i Rom. Og der er lige så mange kirker, som der er dage i året. Utallige er de rigdomme, der bliver bragt hertil år efter år, som (p.21) afgifter fra de to øer og de godser og landsbyer, der findes her. Og slige rigdomme findes ikke i nogen anden kirke i verden ... (p.22) Grækerne ejer store rigdomme af guld og ædle stene, de går klædt i silke broderet med guld og ædelsten, de rider på heste og ligner fyrster. De har simpelthen alt både af klæder, brød, mad og vin.

(p.23) Der findes ikke i hele verden en rigdom som i Konstantinopel. Hver man har studeret de græske skrifter, og alle spiser og drikker under deres eget vin- og figentræ.

De rekrutterer soldater, som de kalder Lazarim (Barbarer) fra alle mulige lande for at kæmpe mod sultan Mazud, Torgamin-kongen (Seljuken), som kaldes Tyrken, fordi indbyggerne ikke duer i kamp, men ligner kvinder, som ikke har kræfter til at kæmpe.

Der bor ingen jøder i byen. De er forvist bag en lille havbugt. De er spærret inde på en halvø i Marmarahavet og kan ikke gå ud. Hvis de vil handle med de indfødte, må de sejle.

I det jødiske kvarter er der omkring 2.000 rabbanittiske jøder, omkring 500 karaiter, og de er splittede af en fejde. Blandt de lærde er der flere kloge mænd, og deres lederes er R. Abtalien, R. Obadaiah, R. Aaron Bechor Schoro, R. Joseph Schir-Guru og R. Eliakim, formynder. Blandt dem findes silkevævere og flere rige købmænd.

(p.24) Jøderne har ikke lov til at ride på heste. Det berettes af R. Salomon Hamitari, der er kongens læge, og derigennem har mulighed for at mildne undertrykkelsen af jøderne. Jødernes stilling er meget vanskelig, og der er et stort jødehad, skabt af byens garvere, som smider deres affald og hælder deres spildevand ud i gaderne foran jødernes huse og således forurener jødernes ghetto. Sådan hader grækerne jøderne, både de gode og de onde; de undertrykker dem, slår dem ned i gaderne og forfølger dem med vold på alle mulige måder. Til

trods herfor er jøderne rige og gode, venlige og hjælpsomme og bærer tålmodigt deres skæbne.

Det kvarter, hvor jøderne bor, hedder Pera...«

Et vigtigt afsnit i Benjamins bog er hans beskrivelse af opholdet i Israel, hvor korsridderne havde magten. Han gennemrejste landert og besøgte de hellige steder. Han opr3egnede deres antal, deres arbejde, hvordan og hvor godt de levede. Han fik et nedslående indtryk af landets fattigdom og ødelæggelse. Benjamin kom til Israel via Tyrus og hans første ophold var i Acre. Her er beretningen:

(p.31) »En dag fra Ny-Tyrus bringer mig til Acre, det gamle Acco, som ligger ved Achers grænse; byen ligger lige inden for grænsen til landet Isrfael. Den ligger ved et stort hav og har en stor havn, hvortil alle de pilgrimme, som skal besøge Jerusalem, ankommer med skib... og der er ca. 200 jøder, som ledes af R. Zadek, R. Yonah og R. Japhet.

Derfra er der tre parasanger til Haifa, som er Hahepher, som er ved kysten, og på den anden side ligger Carmelbjerget, og ved foden af Carmelbjerget er der flere jødiske grave. I bjerget findes Elijahs hule, hvor de kristne opførte en bygning og kaldte den Sankt Elias. På bjergets top kan man se resterne af et alter, som Elijah genopbyggede i Ahabs dage. Alteret er rundt, og der blev lagt ca. fire kubik hen over det. Og ved foden af bjerget flyder Kishon floden.

(p.31) Derfra er der fire parasanger til Capernaum, som er Nahums landby, identisk med Maon, Carmelitten Nabals hus. Seks parasanger herfra ligger Cæsarea, filistrenes Gath, og her er der omkring 200 jøder og 200 Kutim. De re jøder fra Shomron og kaldes Samaritanere. Byen er smuk og ligger ved havet. Det var Cæsar, som byggede byen, heraf navnet Cæsarea. Derfra en halv dags rejse til Sankt Georg, som er Lud, hvor der bor en jøde, han er farver...«

Derfra rejste Benjamin videre til Nablus (Shechem), hvor der ikke boede jøder, og han skriver om Samaritanerne og Gerizimbjerget, hvor, som han fortæller, der bor 1.000 Kutim... Fra Nablus rejste han til Jerusalem...

(p.35) »Jerusalem er en lille by omgivet af tre volde og befæstet med mure. Byen er fuld af mennesker, som muslimerne kalder jakobitter, armeniere, grækere, gregorianere og franker. Alle disse folk har deres eget sprog (dialekt). Her findes farverierne, som jøderne forpagter billigt af kongen, Amalrik, således at det kun er jøder, der udfører dette arbejde. Der er omkring 200 jøder, som bor ved Davids Tårn i et hjørne af byen ved den nedre del af volden omkring Davids Tårn, den bygning, som var den første og eneste. Fundamentet, som er omkring 10 kubik, rummer rester af de gamle mure, bygget af vore forfædre, resten er bygge af muslimer...

(p.36) Jerusalem har fire gader, Abrahams gade, Davids gade, Zions gade og Gushpat-gaden, som er Jehosaphat gade ... Foran pladsen ligger den vestre mur, en af Templets mure ... Denne kaldes Barmhjertighedens gade, hvor alle jøder beder foran Azara, Templets galleri...«

Benjamin fra Tudela beretter om Oliebjerget, Absalons mindesmærke, Uzziyahus grav, og Siloams bæk, som forener sig med Kedrons bæk, og han skriver, at der er eksempler på gravskændinger:

(p.37) »Og Edomitterne ødelagde grave og byggede deres huse af stenene...«

I Beth Lehem mødte han to jøder - farvere -

(p.40) »Og over Rachels grav er kuplen, som hviler på fire søjler ... alle jøder, som går forbi, skriver deres navne på monumentets stenx.

I Tiberias var der en jødisk menighed:

(p.45) »Omkring 50 jøder og R. Abraham, som er astronom, og R. Muchtar og R. Izak, og her er en underjordisk kilde ... og der er Rambam, Johanan ben Zakkaj og Jehuda Halvei begravet. Alle i Nedre Galilæa«.

Om rejsen til Persien beretter han:

(p.82) »Og fra Hamadan er rejsen til Medea 10 dage, en stor by, her bor omkring 30.000 jøder, og foran en synagoge findes Mordechais og Esthers grave ... Og derfra syv dages rejse til byen Isfahan, en stor by, en kongeby. Den dækker et område på 12 (arabiske) mil og der bor 15.000 jøder. Derfra er der fire dage til Siafaz (Schiraz), som er en by i Persien, og her bor 10.000 jøder...«.

Benjamin fra Tudela beretter i sin bog om en begivenhed, der fandt sted 10 år før han ankom til Bagdad. Han er vores eneste kilde til viden om denne begivenhed, al senere omtale bygger på hans oplysninger. Selveste Benjamin Disraeli (Lord Baconsfield), premierminister i Victoriatidens England, skrev en bog om disse begivenheder og om den legendariske David Alro'i: *The Vandrous Tale of Alro'*. Begivenhederne fandt sted i Amadia i Kurdistan, men Alro'i havde studeret i yeshivaen i Babylon.

(p.77) »For 10 år siden dukkede en mand ved navn David Alro'i op i byen Amadia. Han studerede hos Exiliarch Hasdai og hos akademiets forstander, Gaon Jacob i Bagdad. Han havde dygtiggjort sig i Israels love, Halacha, i Talmud og i hele Islams visdom. Ligeledes i verdslige skrifter, magi og profeter.

(p.78) Han satte sig for at anstifte et oprør mod kongen af Persien og samlede de jøder, der boede i Chaftans bjerge (den nuværende grænse til Aserbedjan) og drog ud for at kæmpe mod alle folkeslag og marchere frem og befri Jerusalem. Og han fremlagde falske vidnesbyrd om sin mission og sine mirakler og sagde: »Velsignet være Gud, som sendte mig for at befri Jerusalem og befri Jer af fremmed åg«. Og jøderne troede ham og kaldte ham Messias. Da kongen af Persien hørte dette, sendte han bud efter ham for at tale med ham Alro'i kom uden frygt, og under audiensen spurgte kongen: »Er du jødernes konge?« Og han svarede: »Det er jeg«. Da blev kongen radsende og gav ordre til at sætte Alro'i i fængsel, det fængsel i Tabaristan, som ligger ved Gosanfloden, hvor fangerne er

indespærrede på livstid. Tre dage senere, mens kongen drøftede det jødiske oprør med sine ministre, stod David pludselig foran dem. Han var flygtet fra fængslet uden hjælp udefra. (p.79) Og da kongen spurgte ham: »Hvem mhar givet dig adgang her, og hvem har befriet dig?« svarede han: »Min viden , mine kundskaber, og fordi jeg ikke er bange for dig og dine tjenere!« Kongen gav ordre til at fange ham, men tjenerne sagde, at de kunne høre ham, men ikke se ham.

Kongen og hans ministre beundrede hans lærdom, og David sagde til kongen, at nu ville han gå. Og kongen og hans ministre fulgte efter ham til flodbredden.

Alro'i tog sin kappe af, bredte den ud over vandet og gik over floden. Da tjenerne og kongen så, at han krydsede floden, forsøgte de at nå ham i små bådpe for at bringe ham tilbage. Men det var umuligt, og de sagde: »Der findes ingen magiker af hans lige i hele verden«.

Samme dag gennemførte han 10 dages rejse til Amadia i »den usynlige Guds« navn, og han fortalte jøderne alt, hvad der var hændt ham, og de blev forbløffede over hans kunne.

Efter disse tildragelser sendte kongen af Persien en opfordring til muslimernes kalif i Bagdad, Emir Al-Muminin, til lederen af (p.80) de troende jøder i eksil og akademiets forstander, Gaon Jakob, om at overtale Alro'i til ikke at gennemføre sine planer. Og han truede med at dræbe alle jøder i sit rige.

Derfor var alle forsamlinger i Persien i stor fare. Lederen af alle eksiljøder og akademiforstanderen, Gaon Jakob, sendte et budskab til Alro'i med dette indhold: »Frelsens tid er endnu ikke inde. Vi har ikke fået et tegn, og derfor skal mennesket ikke bruge vold. Nu siger vi til dig, at du ikke skal fuldføre dine planer, ellers vil du blive udstødt af hele Israel«. Og dette sendte de til fyrsten Zakkai i Asurs land (Mosul) og til R. Joseph Burhan-al-mulk-astronomen , for at de skulle sende det til Alro'i og befale og advare ham, men han ville ikke godkende det.

(p.81) Men Torgamins (Tyrkiets) konge Sin-ed-din, som var perserkongens vasal, sendte 10.000 guldmønter til David Alro'i's svigerfar og bestak ham mhemmeligt til at dræbe David Alro'i. Så kom han til David Alro'i og slog ham ihjel, mens han sov. Således blev der intet af hans planer. Nu vendte perserkongen sig mod de jøder, som boede i bjergene (Kurdistan). Og de sendte bud til lederen af eksiljøderne for at han skulle hjælpe dem og formilde kongen. Kongen opgav sine trusler, efter at jøderne havde givet ham 100 talenter i guld, og så var der igen fred i landet«.

Benjamin skriver om Egypten:

(p.97) »Byen Kush ligger ved Egyptens sydlige grænse og er den første by i Egypten, og her bor 300 jøder. I en afstand af 3 (arabiske) mil fra Kush ligger Fayum, som er Skriftens by Pithom.

(p.98) Derfra varer rejsen 40 dage til Egypten. Egypten ligger på begge sider af floden Nieln, kaldet Pison eller Al-Nil, og her bor 7.000 jøder, og der er to store synagoger, den ene for folk fra Israel, den anden for dem, som kommer fra Babylon. Den israelitiske synagoge hedder Kenisat-al-Schamayyin, den babyloniske Kenitsat-allrakiyyim. De har to forskellige ritualer: Jøder fra Babylon læser et kapitel af Tora hver uge, som det er skik i Spanien, så

læsningen afsluttes hvert år, mens jøder fra Israel kun læser en tredjedel af et kapitel, så læsningen afsluttes hvert tredje år ...«

Og videre:

»Blandt jøderne er Nataniel, kongens tjener, formand for yeshivaerne og leder af alle jødiske forsamlinger ... Kongen bor i sit palads i byen Zoam el Medina, en kongelig arabisk by. Zoam er omgivet af volde, men det er Mizraim ikke, fordi Nilen beskytter den på den ene side. Det er en stor by med store markeder, og her bor flere riger jøder...«

Benjamin af Tudela levede 100 før italieneren Marco Polo (1204-1324). Benjamins bog fik stor praktisk betydning for de jøder i Cordoba, som søgte nye eksistensmuligheder og som var interesserede i handel med nye lande. Hans bog var sandsynligvis tænkt som en vejledning for folk, som ville rejse uden besværligheder, for den almindelige rejsende, og for rabbinernes kurerer, som bragte budskaber til jøderne i Diasporaen. De vandrede også ad de veje, som Benjamin beskrev.

Benjamins bog blev nedfældet inden bogtrykkerkunsten blev opfundet. Så den blev kopieret i hånden. Derfor er det højst sandsynligt, at der er opstået fejl i teksten, specielt når skriveren skulle gengive tal efter hebræiske bogstaver, ikke efter arabertallene.

Første gang, Benjamin af Tudelas bog blev trykt, var i Konstantinopel 1543. Denne udgave kaldes Edito Princeps, trykt af Eliezer ben Gershon. Ferrara-udgaven kom i 1556, trykt af Abraham Usque.

På Edito Princeps's titelblad står:

Benjamins rejser - velsignet være hans minde - er trykt i Kushstandina, den Store Konge og Sultan, Hans Herlighed Sulejmans, hovedstad i hans 22. regeringsår.